ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 15ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Papierfabrik Schoellershammer Heinrich August Schoeller & Söhne GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Επιστροφή εισαγωγικών δασμών»

Υπόθεση 283/82

Περίληψη

Ευρωπαϊκές Κοινότητες — Ίδιοι πόροι — Επιστροφή ή διαγραφή χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών — Κανονισμός 1430/79 — Γενική ρήτρα επιεικείας — Περιεχόμενο (Κανονισμός 1430/79, άρθρο 13)

Το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, σύμφωνα με το οποίο επιτρέπεται η επιστροφή ή η διαγραφή χρέους εισαγωγικών δασμών σε καταστάσεις που προκύπτουν από ιδιαίτερες συνθήκες μη οφειλόμενες σε αμέλεια ή απατηλές ενέργειες του ενδιαφερομένου, εκλαμβάνεται, υπό το φως των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού, ως γενική ρήτρα επιεικείας, προοριζόμενη να καλύψει τις καταστάσεις που είναι διαφορετικές από εκείνες οι οποίες διαπιστώνονταν συνηθέστερα στην πράξη και μπορούσαν, κατά τη θέσπιση του κανονισμού, να αποτελέσουν αντικείμενο ειδικής ρυθμίσεως. Δεδομένου ότι τα άρθρα 3 και 4 του εν λόγω κανονισμού, που εφαρμόζονται όταν τα εμπορεύματα δηλώθηκαν από πλάνη ως προοριζόμενα να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, δεν είχαν προφανώς διατυπωθεί ενόψει της ιδιαίτερης καταστάσεως μιας επιχειρήσεως που δεν μπόρεσε να τύχει της εφαρμογής των διατάξεων αυτών διότι αποκάλυψε την πλάνη μόνο μετά την επανεξαγωγή του εμπορεύματος και έτσι δεν μπόρεσε να προβεί στις αναγκαίες διατυπώσεις για τη διόρθωση της αρχικής δηλώσεως, δεν συντρέχει κανένας λόγος να αποκλειστεί στην προκειμένη περίπτωση η ενδεχόμενη εφαρμογή του άρθρου 13.

Στην υπόθεση 283/82,

PAPIERFABRIK SCHOELLERSHAMMER HEINRICH AUGUST SCHOELLER & SÖHNE GMBH & CO. KG, με έδρα το Düren, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Raupach, Käuffer και Garsky, Goethestraße 15,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

5160 Düren, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch και Wolter, 2, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από τους Christoph Bail, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, και Alberto Prozzillo, νομικό της σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 9ης Ιουλίου 1982, με την οποία διαπιστώνεται ότι η επιστροφή των εισαγωγικών δασμών δεν είναι δικαιολογημένη στην προκειμένη περίπτωση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Y. Galmot, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart και U. Everling, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Η επιστροφή ή η διαγραφή χρέους εξαγωγικών ή εισαγωγικών δασμών προβλέπεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979 (ΕΕ ειδ. έκδ., 11/015, σ. 162).

Ειδικότερα, τα άρθρα 3 και 4 προβλέπουν τη δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής

χρέους εισαγωγικών δασμών κατά το μέτρο που αποδεικνύεται στις αρμόδιες αρχές ότι το βεβαιωθέν ποσό των δασμών αυτών αφορά εμπορεύματα τα οποία, λόγω πλάνης, τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία αντί να τεθούν υπό άλλο τελωνειακό καθεστώς.

Ο ίδιος κανονισμός προβλέπει στο άρθρο 13 ότι επιτρέπεται η επιστροφή ή η διαγραφή χρέους εισαγωγικών δασμών σε καταστάσεις που προκύπτουν από ιδιαίτερες συνθήκες μη οφειλόμενες σε αμέλεια ή απατηλές ενέργειες του ενδιαφερομένου. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου αυτού προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 1575/80 της Επιτροπής, της 20ής Ιουνίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ., 03/029, σ. 73). Εφόσον η εθνική αρχή θεωρεί ότι η αίτηση του ενδιαφερομένου είναι επαρκώς αιτιολογημένη, παραπέμπει την περίπτωση στην Επιτροπή, η οποία αποφασίζει αφού συμβουλευθεί ομάδα εμπειρογνωμόνων αποτελούμενη από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών, οι οποίοι συνέρχονται στα πλαίσια της επιτροπής τελωνειακών ατελειών. Τον Οκτώβριο του 1981, η προσφεύγουσα εκτελώνισε ως προοριζόμενα να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία πέντε φορτία χαρτιού σχεδιάσεως προερχόμενα από την Ελβετία και κατέβαλε τους σχετικούς δασμούς. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αγόρασε το χαρτί αυτό με σκοπό την εκτέλεση παραγγελίας η οποία υπερέβαινε τις παραγωγικές της δυνατότητες. Το χαρτί προοριζόταν για εξαγωγή στην Ιαπωνία, οι μόνες δε ενέργειες στις οποίες προέβη η προσφεύγουσα ήταν η επίθεση νέων ετικετών στα φορτία και κατόπιν η άμεση φόρτωσή τους σε εμπορευματοκιβώτια που απεστάλησαν στη Yokohama.

Κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, αυτά τα φορτία χαρτιού τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία λόγω πλάνης, που οφείλεται στο βραχύτατο χρονικό διάστημα μεταξύ της αφίξεως και της επανεξαγωγής του εμπορεύματος, στον ασυνήθη χαρακτήρα της ενέργειας και στην απειρία του υπαλλήλου της προσφεύγουσας που ήταν επιφορτισμένος με τη διεκπεραίωση των τελωνειακών διατυπώσεων. Η πλάνη διαπιστώθηκε μόνο μετά την αποστολή των εμπορευμάτων και στις 9 Νοεμβρίου 1981 υποβλήθηκε αίτηση επιστροφής των δασμών.

Οι γερμανικές τελωνειακές αρχές αρνήθηκαν να εφαρμόσουν υπέρ της προσφεύγουσας τα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού 1430/79, προβάλλοντας ότι οι δασμοί δεν μπορούσαν να επιστραφούν στην προκειμένη περίπτωση διότι η εξαγωγή των εμπορευμάτων δεν πραγματοποιήθηκε υπό τελωνειακό έλεγχο. Η προσφεύγουσα ζήτησε έτσι να υπαχθεί στις ευεργετικές διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού. Η αίτησή της διαβιβάστηκε στην Επιτροπή, η οποία έλαβε απόφαση κατόπιν γνώμης των εμπειρογνωμόνων της επιτροπής τελωνειακών ατελειών. Κατά τη συνεδρίαση της 19ης Μαΐου 1982, η πλειοψηφία των αντιπροσωπειών εξέφρασε τη γνώμη ότι δεν έπρεπε να γίνει δεκτή η αίτηση της προσφεύγουσας, της 9ης Νοεμβρίου 1981. Κατά την άποψή τους, η προκειμένη περίπτωση έπρεπε να εξεταστεί υπό το φως των διατάξεων των άρθρων 3 και 4 και επομένως αποκλειόταν η εφαρμογή του άρθρου 13. Με απόφαση της 9ης Ιουλίου 1982, απευθυνθείσα στην κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση.

Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Οκτωβρίου 1982, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή δυνάμει του άρθρου 173 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητούσε την ακύρωση της ανωτέρω αποφάσεως.

Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων, ανέθεσε δε την εκδίκαση της υποθέσεως στο τρίτο τμήμα.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει την απόφαση της καθής, της 9ης Ιουλίου 1982, που αφορά διαδικασία προβλεπόμενη στο άρθρο 13 του κανονισμού ΕΟΚ 1430/79 περί επιστροφής εισαγωγικών δασμών και να διαπιστώσει ότι είναι δικαιολογημένη η επιστροφή εισαγωγικών δασμών ποσού 24 703,96 γερμανικών μάρκων·

2. να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η *καθής* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να απορρίψει την προσφυγή·

2. επικουρικά, να απορρίψει το αίτημα περί διαπιστώσεως του δικαιολογημένου της επιστροφής των δασμών και να αναπέμψει την υπόθεση στην Επιτροπή για εκτενέστερο έλεγχο·

3. να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η αιτιολογία της αποφάσεως τη 9ης Ιουλίου 1982 επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι δεν πραγματοποιήθηκε εμπεριστατωμένη εξέταση των πραγματικών περιστατικών. Η απόφαση ελήφθη βάσει γενικών εκτιμήσεων, χωρίς να εξεταστεί αν στην προκειμένη περίπτωση η ενδιαφερόμενη επιχείρηση επέδειξε αμέλεια. Δεν ελήφθησαν επομένως υπόψη οι ιδιαίτερες συνθήκες της προκειμένης περιπτώσεως, γεγονός που συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

Το γεγονός ότι στα εισαχθέντα εμπορεύματα πραγματοποιήθηκαν ορισμένες εργασίες και αυτά επανεξήχθησαν εντός μόνο λίγων ωρών είναι τόσο σπάνιο, ώστε πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά ιδιαίτερη περίσταση. Αποτέλεσμα της περιστάσεως αυτής ήταν να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα να παρεκκλίνει από τη συνήθη διαδικασία των συγκεντρωμένων μηνιαίων δηλώσεων, ώστε να ανταποκριθεί στην ανάγκη να ζητήσει την επιστροφή των δασμών δυνάμει των άρθρων 3 και 4 πριν από την επανεξαγωγή.

Πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη οι ιδιαίτερες συνθήκες υπό τις οποίες βρέθηκε η προσφεύγουσα. Ο συνεργάτης της είχε αρχίσει να απασχολείται στην επιχείρηση μόλις πριν λίγες εβδομάδες και αντιμετώπισε εξαιρετική κατάσταση, που θα είχε καταλάβει εξ απροόπτου ακόμη και έμπειρο υπάλληλο.

Για να αποκλειστεί η εφαρμογή των ευνοϊκών διατάξεων του άρθρου 13 λόγω επιδείξεως αμελείας πρέπει να συντρέχει μόνο βαρεία αμέλεια, για την οποία όμως δεν μπορεί να γίνει λόγος στην προκειμένη περίπτωση.

Η *Επιτροπή* υποστηρίζει ότι το άρθρο 13 δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω. Το άρθρο αυτό εφαρμόζεται μόνο σε περιπτώσεις διαφορετικές από εκείνες που ρυθμίζονται στις προηγούμενες διατάξεις, δηλαδή σε περιπτώσεις που δεν μπορούσαν, κατά το χρόνο θεσπίσεως του κανονισμού, να αποτελέσουν αντικείμενο ειδικής ρυθμίσεως. Η περίπτωση της προσφεύγουσας ρυθμίζεται στα άρθρα 3 και 4 του τίτλου I, Β, που αναφέρονται σε εμπορεύματα τα οποία από πλάνη δηλώθηκαν ως προοριζόμενα να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία. Η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να υπαχθεί στις εν λόγω ευεργετικές διατάξεις διότι παρέλειψε να δηλώσει αμέσως τα εμπορεύματα υπό το τελωνειακό καθεστώς για το οποίο προορίζονταν, αμέλησε δε ακόμη να προβεί στην εξαγωγή τους υπό τελωνειακό έλεγχο. Για να έχει η προσφεύγουσα το δικαίωμα να επιθέσει ετικέτες στο εμπόρευμα ήταν αναγκαία είτε δήλωση περί τελωνειακής αποταμιεύσεως, είτε άδεια ενεργητικής

τελειοποιήσεως. Καμία από τις διαδικασίες αυτές δεν τηρήθηκε εν προκειμένω.

Η Επιτροπή εφιστά την προσοχή του Δικαστηρίου στην τροποποίηση που επέφερε στον κανονισμό 1430/79 ο κανονισμός 1672/82 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982 (ΕΕ L 186, σ. 1). Το νέο άρθρο 13, παράγραφος 2, που ισχύει από την 1η Ιουλίου 1982, επεκτείνει υπό ορισμένες προϋποθέσεις τη δυνατότητα επιστροφής στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η επιστροφή δεν ήταν δυνατό να χορηγηθεί βάσει των προηγουμένων διατάξεων, λόγω της μη τηρήσεως των διαδικαστικών διατάξεων εκ μέρους του ενδιαφερομένου. Ο νομοθέτης θεώρησε έτσι ότι η προηγούμενη διατύπωση του κανονισμού δεν επέτρεπε επιστροφή σε παρόμοια περίπτωση.

Η Επιτροπή αποκρούει τον ισχυρισμό ότι η έρευνά της ήταν ανεπαρκής. Η αιτίαση της υπερβάσεως της εξουσίας εκτιμήσεως δεν είναι βάσιμη, για τον απλό λόγο ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 13 δεν ήταν δυνατό να εφαρμοστεί. Η Επιτροπή δεν εμβάθυνε στην εξέταση του ζητήματος κατά πόσο η προσφεύγουσα επέδειξε αμέλεια, παρά το ότι οι αντιπροσωπείες πολλών κρατών μελών εξέφρασαν σχετικά καταφατική άποψη.

Στην περίπτωση που το Δικαστήριο δεν θα συμμεριζόταν την άποψη της Επιτροπής, θα έπρεπε να της αναπέμψει την υπόθεση ώστε να της δοθεί η δυνατότητα να ασκήσει την εξουσία εκτιμήσεως που της παρέχει το άρθρο 13. Το αίτημα περί διαπιστώσεως ότι η επιστροφή των εισαγωγικών δασμών είναι δικαιολογημένη είναι απορριπτέο.

Η *προσφεύγουσα* αντιτείνει ότι τα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού δεν εφαρμόζονται, πρώτον διότι δεν πρόκειται στην υπό εξέταση περίπτωση για πραγματική πλάνη αλλά για άγνοια των διαδικασιών και, δεύτερον, διότι οι διατάξεις αυτές προβλέπουν ότι μετά την αποκάλυψη της πλάνης, τα εμπορεύματα πρέπει να τεθούν υπό το τελωνειακό καθεστώς για το οποίο αρχικά προορίζονταν. Ο όρος αυτός προϋποθέτει λογικά ότι τέτοια ενέργεια είναι ακόμη δυνατή. Εν προκειμένω όμως αποκλειόταν, διότι τα εμπορεύματα είχαν ήδη εξαχθεί. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της Επιτροπής σχετικά με τα συμπεράσματα που συνάγονται από τον κανονισμό 1672/82.

Η προσφεύγουσα αντικρούει επίσης την άποψη της Επιτροπής ότι το άρθρο 13 του κανονισμού λαμβάνεται υπόψη μόνο για τις περιπτώσεις που δεν έχουν ήδη αποτελέσει αντικείμενο ρυθμίσεως. Υποστηρίζει ότι το άρθρο 13 αποτελεί γενική ρήτρα βάσει της οποίας επιτρέπεται η επιστροφή για λόγους επιεικείας, διότι είναι αδύνατο να καθοριστούν με ακρίβεια εκ των προτέρων όλες οι σχετικές περιπτώσεις. Το άρθρο 13 αφήνει περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τη νομική ή προσωπική κατάσταση του ενδιαφερομένου.

Η Επιτροπή απέσχε από την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που της παρέχεται και το Δικαστήριο δεν πρέπει να της αναπέμψει την υπόθεση. Το αίτημα περί διαπιστώσεως ότι είναι δικαιολογημένη η επιστροφή των εισαγωγικών δασμών είναι βάσιμο.

Κατά την άποψη της *Επιτροπής*, τα άρθρα 3 και 4 εφαρμόζονται σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα εμπορεύματα τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία λόγω πλάνης, έστω και αν η πλάνη οφείλεται σε άγνοια της ρυθμίσεως ή σε σύγχυση των γνωστών διαδικασιών. Οι περιπτώσεις πλάνης που οφείλεται σε ελλιπή γνώση των τελωνειακών διατάξεων αποτελούν μάλιστα τις τυπικότερες περιπτώσεις εφαρμογής των άρθρων αυτών. Η επιτροπή τελωνειακών ατελειών θεωρεί επικίνδυνη την εφαρμογή των εν λόγω άρθρων στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η πλάνη αποκαλύφθηκε μόνο μετά την επανεξαγωγή των εμπορευμάτων. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι

δεν έλαβε θέση επί του κατά πόσο η προσφεύγουσα επέδειξε αμέλεια.

Η Επιτροπή προβάλλει ότι εφόσον το δικαστήριο αποφασίζει στα πλαίσια του άρθρου 173 της συνθήκης ΕΟΚ, δεν μπορεί να υποκαταστήσει την κρίση του στην εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής και ότι αν το δικαστήριο δεν συμμερίζεται την ερμηνεία του άρθρου 13, πρέπει να αναπέμψει την υπόθεση στην Επιτροπή.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 1983, η προσφεύγουσα, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Garsky και η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους Bail και Prozzillo, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Οκτωβρίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Οκτωβρίου 1982, η εταιρεία Papierfabrik Schoellershammer άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος της συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 9ης Ιουλίου 1982, απευθυνθείσας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με την οποία διαπιστώνεται ότι, στην περίπτωση της προσφεύγουσας, δεν είναι δικαιολογημένη η επιστροφή εισαγωγικών δασμών δυνάμει του κανονισμού 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ., 11/015, σ. 162).

2 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα εισήγαγε από την Ελβετία στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας πέντε φορτία διαφανούς χαρτιού σχεδιάσεως, αποκλειστικά με σκοπό την επίθεση ετικετών στο εργοστάσιό της, στη συνέχεια δε τα επανεξήγαγε στην Ιαπωνία. Τα εμπορεύματα δηλώθηκαν από πλάνη ως προοριζόμενα να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, λόγω της απειρίας ενός υπαλλήλου της εταιρείας. Τα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού 1430/79 προβλέπουν σε παρόμοια περίπτωση τη δυνατότητα επιστροφής των εισαγωγικών δασμών. Η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε όμως να τύχει της εφαρμογής των διατάξεων αυτών διότι η πλάνη αποκαλύφθηκε μόνο μετά την επανεξαγωγή του εμπορεύματος, και έτσι η εταιρεία δεν μπόρεσε να προβεί στις αναγκαίες διατυπώσεις.

3 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μπορεί εντούτοις να τύχει της εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, σύμφωνα με το οποίο επιτρέπεται η επιστροφή εισαγωγικών δασμών σε καταστάσεις που προκύπτουν από ιδιαίτερες συνθήκες μη οφειλόμενες σε αμέλεια ή απατηλές ενέργειες του ενδιαφερομένου. Το άρθρο 13 αποτελεί γενική ρήτρα βάσει της οποίας επιτρέπεται η επιστροφή των εν λόγω δασμών για λόγους επιεικείας, ρήτρα που περιλαμβάνεται στον

κανονισμό για το λόγο ότι θα ήταν αδύνατο να καθοριστούν με ακρίβεια εκ των προτέρων, λόγω της ποικιλίας και της ρευστότητας των πραγματικών συνθηκών, όλες οι σχετικές περιπτώσεις.

4 Η Επιτροπή αμφισβητεί αυτή την ερμηνεία του άρθρου 13. Κατά την άποψή της, το άρθρο 13 εφαρμόζεται μόνο σε περιπτώσεις διαφορετικές από εκείνες που ρυθμίζονται στα προηγούμενα άρθρα. Εφόσον η κατάσταση της προσφεύγουσας εμπίπτει στα άρθρα 3 και 4, δεν μπορεί κατά συνέπεια να τύχει της εφαρμογής του άρθρου 13. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή δεν εμβάθυνε στην εξέταση του ζητήματος κατά πόσο η προσφεύγουσα επέδειξε αμέλεια, παρά το ότι οι αντιπροσωπείες πολλών κρατών μελών εξέφρασαν σχετικά καταφατική άποψη. Στην περίπτωση που το Δικαστήριο δεν θα συμμεριζόταν την άποψη της Επιτροπής, θα έπρεπε να της αναπέμψει την υπόθεση ώστε να της δοθεί η δυνατότητα να ασκήσει την εξουσία εκτιμήσεως που της παρέχει το εν λόγω άρθρο 13.

5 Προς υποστήριξη της ερμηνείας της του άρθρου 13, η Επιτροπή επικαλείται την τροποποίηση που επέφερε στον κανονισμό 1430/79 ο κανονισμός 1672/82 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982. Το νέο άρθρο 13, παράγραφος 2, επεκτείνει τις δυνατότητες επιστροφής στις περιπτώσεις που ο ενδιαφερόμενος δεν τήρησε τους προβλεπόμενους διαδικαστικούς κανόνες. Ο νομοθέτης θεώρησε έτσι ότι η προηγούμενη διατύπωση του κανονισμού δεν επέτρεπε επιστροφή σε παρόμοια περίπτωση.

6 Πρέπει να διαπιστωθεί ότι η διατύπωση του κανονισμού 1430/79 και ιδίως του άρθρου 13, όπως ίσχυε κατά το χρόνο των επίδικων περιστατικών, δεν είναι απαλλαγμένη ασαφειών όσον αφορά την ακριβή σχέση μεταξύ των διαφόρων δυνατοτήτων απαλλαγής. Αυτό ισχύει ιδίως για κάθε πρόσωπο που, όπως η προσφεύγουσα, δεν προέβη στις αναγκαίες διατυπώσεις για να διορθώσει την αρχική πεπλανημένη δήλωση. Αν και ορθά το Συμβούλιο διασαφήνισε τον κανονισμό για το μέλλον, επιφέροντας την τροποποίηση που ανέφερε η Επιτροπή, από το γεγονός αυτό όμως δεν είναι δυνατό να συναχθούν συμπεράσματα όσον αφορά την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στον κανονισμό όπως είχε πριν από την επελθούσα τροποποίηση. Πρέπει συνεπώς να ερευνηθούν το πνεύμα και η οικονομία του εν λόγω κανονισμού και του άρθρου του 13, αποκλειστικά υπό την αρχική του διατύπωση, ώστε να κριθεί αν η ερμηνεία που του έδωσε η Επιτροπή είναι ορθή.

7 Υπό το φως των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού, το Δικαστήριο εκλαμβάνει το άρθρο 13 ως γενική ρήτρα επιεικείας, προοριζόμενη να καλύψει τις καταστάσεις που είναι διαφορετικές από εκείνες οι οποίες διαπιστώνονταν

συνηθέστερα στην πράξη και μπορούσαν, κατά τη θέσπιση του κανονισμού, να αποτελέσουν αντικείμενο ειδικής ρυθμίσεως. Όπως συνάγεται από τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούν οι ενδιαφερόμενοι για να τύχουν της εφαρμογής των άρθρων 3 και 4, οι εν λόγω διατάξεις δεν είχαν προφανώς διατυπωθεί κατά τρόπο ώστε να εμπίπτει σε αυτές η ιδιαίτερη κατάσταση στην οποία βρίσκεται η προσφεύγουσα. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν βλέπει κανένα λόγο να αποκλειστεί στην προκειμένη περίπτωση η ενδεχόμενη εφαρμογή του άρθρου 13.

8 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία βασίζεται στη διαπίστωση ότι η περίπτωση της προσφεύγουσας εταιρείας δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, στηρίζεται σε νομικώς πεπλανημένη αιτιολογία. Συνεπώς πρέπει να ακυρωθεί.

9 Στην Επιτροπή απόκειται, δυνάμει του άρθρου 176, πρώτη παράγραφος, της συνθήκης, να προβεί σε επανεξέταση της καταστάσεως της προσφεύγουσας για να διαπιστώσει αν συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 και να εξετάσει ιδίως αν υπάρχουν στοιχεία που μαρτυρούν αμέλεια καταλογιστή στην προσφεύγουσα.

10 Το αίτημα της προσφεύγουσας με το οποίο ζητείται από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η επιστροφή εισαγωγικών δασμών ποσού 24 703,96 γερμανικών μάρκων είναι δικαιολογημένη, βαίνει προφανώς πέρα από τις αρμοδιότητες που παρέχει στο Δικαστήριο το άρθρο 173 της συνθήκης ΕΟΚ και επομένως είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

11 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, της 9ης Ιουλίου 1982, απευθυνθείσα στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με την οποία διαπιστώνεται ότι η επιστροφή εισαγωγικών δασμών στην περίπτωση της προσφεύγουσας δεν είναι δικαιολογημένη.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Galmot Mackenzie Stuart Everling

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 1983.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Y. Galmot

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Καλείσθε να αποφανθείτε επί της προσφυγής της 21ης Οκτωβρίου 1982, με την οποία η εταιρεία Papierfabrik Schoellershammer ζητεί από το Δικαστήριο: α) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 9ης Ιουλίου 1982, που αφορά διαδικασία προβλεπόμενη στο άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 σχετικά με την επιστροφή εισαγωγικών δασμών· 6) να διαπιστώσει ότι η εν λόγω επιστροφή είναι δικαιολογημένη στην προκειμένη περίπτωση.

Τα πραγματικά περιστατικά είναι τα ακόλουθα: για να αντεπεξέλθει σε παραγγελία που υπερέβαινε τις παραγωγικές της δυνατότητες, η προσφεύγουσα εισήγαγε από την Ελβετία πέντε φορτία χαρτιού σχεδιάσεως, δηλώνοντάς τα στο τελωνείο του Düren ως προοριζόμενα να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία και καταβάλλοντας τους σχετικούς δασμούς ποσού 24 703,96 γερμανικών μάρκων (5-15 Οκτωβρίου 1981). Αλλά το εμπόρευμα δεν προοριζόταν για εσωτερική κατανάλωση· παρέμεινε όμως στο κοινοτικό τελωνειακό έδαφος κατά το χρονικό διάστημα που ήταν αναγκαίο για την επίθεση νέων ετικετών και για τη φόρτωση στα εμπορευματοκιβώτια της

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.